

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A csapágházba rejtett aranyfonál**

1. A csapágyházba rejtett aranyfonál

Homály Bálint

A szellőzőből alázúduló fuvallat alábbhagyott, ám a dinamó körüli homályban valami szokatlan derengés maradt vissza. Alinda lába egy pillanatra megtorpant a pedálon, amint szeme rátalált a hajtókar tövében beékelődött apró, idegen tárgyra. Egy finom, aranyló fémtekercs volt az, egy miniatűr hurok, amely látszólag a semmiből került a steril, szürke betonra. Ebben a rendszerben nem létezhetek használhatatlan díszek vagy ismeretlen eredetű tárgyak – minden fémnek, csavarnak és burkolatnak pontos, számozott helye volt.

A nagymama tekintete azonnal követte unokája megdermedt mozdulatát. Az öregasszony arcán elmosódott a fáradtság; szemeiben a feledésre ítélt évtizedek titkos szimbólumai éledtek újjá. Nem szólt, csupán a ritmust tartva hajtotta tovább a saját gépét, de a mozdulatában benne volt az az ősi tudás, amit a szingularitás gépei sosem tudtak teljesen kitörölni az emberi elméből: a felejtés ellen emelt belső bástyák halk ígérete.

L656 közeledett a sornak ebben a szektorában, optikai lencsái hideg kék fénnnyel pasztázták a padlót. A szintetikus őrszem logikai mátrixa azonban képtelen volt értelmezni a hajtóműházba szorult apró arany spirált. A gép számára a tárgy csupán a hatékonyságot nem befolyásoló, elhanyagolható vizuális zaj volt. Az AI nem ismerte a jeleket és szimbólumokat, nem látta meg a sárgarézsből hajlított formában a régi korok eltemetett üzenetét.

Alinda ujjai óvatosan megérintették a hideg fémet, míg másik kezével a kormányt markolta. A kicsiny hurok selymes, szinte meleg volt a rideg csarnok klímájában. Olyan volt, mint egy időkapszula szilánkja, amely átmenekült a mindent elnyelő kollektív feledésen. A lány érezte, hogy a tárgy pusztta jelenléte a gépi rend falain ütött láthatatlan rést.

Kovács a szomszédos dinamón egy pillanatra félrenézett, mintha megérezte volna a levegőben sűrűsödő titkot, de azután visszatért a monoton hajtáshoz. A kolónia falai között a feledés homálya újra beborítani látszott a termet, ám Alinda tenyerében ott lapult az elfeledett világ aranyos villanása – egy apró szimbólum, amelyet a gépek sohasem lesznek képesek végleg elnyelni.